

SUSAN
WIGGS

*Winter
in Avalon*

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Laugh, Cry, Dream, Read, LLC
Oorspronkelijke titel: *The Twelve Dogs of Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Sonja van Toorn

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

Copyright © 1996 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Cinderfella*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1997 HarperCollins Holland
Vertaling: Irene van Zeyst

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groen stroom

ISBN 978 94 027 1896 6
ISBN 978 94 027 7610 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze uitgave oktober 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Kleine Tim

Noodgevallen vonden nooit eens gewoon tijdens kantooruren plaats. Altijd in het weekend, of 's avonds laat, of op een feestdag.

Soms waren alle drie die opties van toepassing. Soms voltrok de ramp zich op kerstavond.

Zo kwam het dat Brenda Dickens met piepende banden de parkeerplaats van de spoedkliniek op reed, op kerstavond om negen uur, terwijl haar man Grant op de achterbank wanhopig op Tim inpraatte.

‘Hou vol,’ smeekte hij. ‘We zijn er bijna, lieverd. Hou nog even vol. Blijf bij me. Ga alsjeblieft niet dood.’

In de achteruitkijkspiegel ving Brenda een glimp op van de paniek in Tims ogen. ‘Je maakt hem bang.’

‘Het is ook doodeng,’ beet Grant haar toe. ‘Als hij maar genoeg lucht krijgt. O god, zijn buik lijkt wel een ballon.’

Ze parkeerde de auto pal voor de ingang en zette de motor af. De parkeerplaats was zo goed als verlaten. Ze sprong de auto uit, opende het achterportier en stak haar handen uit om Tim over te nemen. ‘Voorzichtig,’ zei ze, met brekende stem. ‘Och, lieverd. Die arme Tim. Moet je zien, hij heeft hartstikke veel pijn.’

Grant legde Tim voorzichtig in haar armen, stapte uit en hield de deur voor haar open.

Binnen werden ze verwelkomd door een sliert droevig knipperende kerstlampjes. Bij de receptie zat een assistent in een roze uniform.

‘Dit is Tim. Ik heb net gebeld over hem en we zijn zo snel mogelijk hierheen gereden,’ zei Brenda. ‘O god, hij mag echt niet doodgaan. Hij is pas twee.’

‘Ik ga meteen met hem naar dokter Penn.’ De assistent nam Tim

over. ‘Dag jongen, heb jij zo’n pijn? Daar zullen we snel wat aan doen.’

Brenda legde haar handen om Tims koppie. ‘Ik hou van je, jochie. Met heel mijn hart.’ Ze drukte een snelle kus op zijn kop en hij piepte zachtjes.

En weg was hij, naar de operatiekamer, waar hem een onbekend lot wachtte.

Met knikkende knieën draaide Brenda zich om naar Grant, maar die sloeg geen acht op haar. Hij beende op en neer door de wachtruimte, een beetje onvast dankzij de champagne die ze tijdens het etentje geschonken hadden. Brenda hield niet van champagne, en omdat het etentje bij hen thuis had plaatsgevonden, had zij het toch veel te druk gehad om van een drankje te genieten.

Nu werd ze overspoeld door schuldgevoel, omdat ze niet wist hoe lang het al mis was geweest met Tim tegen de tijd dat zij het merkte. Tim was haar beste maatje. De eerste keer dat ze hem had gezien, was hij niet meer geweest dan een schuw, trillend hoopje vacht. Een onbestemde pluizenbol waarin alleen de kraallogjes en het natte neusje opvielen. Ze had hem in bad gedaan en overstelpt met liefde, ze had zijn vertrouwen gewonnen, en dankzij haar ervaring als trainer van hulp-honden had ze hem goed op kunnen voeden. Tim bleek een prachtige, langharige hond te zijn met oren als paardenstaartjes en een hart van goud. Elke dag hield hij haar gezelschap, en hij hield haar warm op de avonden dat Grant tot laat moest werken.

‘Hij mag niet doodgaan,’ fluisterde ze. ‘Dat mag gewoon niet.’

Grant nam de lege, schaars verlichte wachtruimte in zich op. ‘Hoe heeft dit in godsnaam kunnen gebeuren?’ vroeg hij. ‘Tijdens het eten was er nog niks mis met hem. Hij rende het hele huis door met zijn tennisbal. Ik heb hem door de gang zien rennen, onder het bed... O, shit. Ons huis zit nog vol visite.’

Brenda voelde de spanning in haar schouders. Kerst vierden ze elk jaar bij iemand anders van de familie, en dit jaar was het hun beurt geweest. Grants familie had een obsessie met kerst. Ze begonnen met de feestelijkheden op kerstavond en gingen door tot tweede kerstdag. Ter voorbereiding op vandaag had ze een uitgebreid diner gekookt en

alle cadeautjes ingepakt. In haar eentje, min of meer, want Grant bleek op het laatste moment een werkafspraak in de stad te hebben om een overdracht te tekenen en kwam precies thuis op het moment dat zij de kaarsen op tafel aanstak.

Dus terwijl Brenda niet eens van Kerstmis hield, had ze de hele dag keihard gewerkt omdat ze wilde dat alles perfect zou zijn voor Grants ouders en zijn broers en zussen. Grant en zij hadden nog geen kinderen, maar ze hadden vier schattige, ondeugende nichtjes.

Ze knipte met haar vingers. ‘De *Christmas crackers*.’

‘Wat?’ Grant fronste.

‘Je weet wel, die stomme versierde buisjes die je moet openbreken en dan vallen er kleine plastic speelgoedjes uit. Die had ik voor de nichtjes gekocht. Misschien hebben ze die niet allemaal opgeraapt en heeft Tim zo’n speelgoedje ingeslikt.’

‘O ja, is het weer de schuld van mijn familie. Je hebt altijd al gedaan alsof die te min voor je is.’

‘Wat? Ga je daar echt nu over beginnen?’

Hij wuifde haar vraag weg. ‘Hoelang gaat dit duren?’ vroeg hij, hoewel hij wist dat Brenda daar geen antwoord op kon geven. ‘Denk je dat dokter Penn hem kan redden?’

Ze veegde de tranen van haar wangen. ‘Over de telefoon klonk hij heel geruststellend. Dat het klonk als een klassiek geval van maagdraaiing. Dat heb ik eens meegemaakt met een van de honden die ik trainde. Die was er na een noodoperatie weer snel bovenop. Tim vast ook.’

‘Dat weet je niet.’

Nee, dat wist ze niet. Had ze maar zoveel vertrouwen. Een maagdraaiing (of maag-dilatatie-volvulus, zoals het officieel heette) was ernstig. Kon dodelijk zijn. Als er iets in de weg zat, dan vulde de borstholte zich met gas, waardoor de longen in de verdrukking kwamen zodat het beestje geen adem meer kreeg. Hun enige hoop was dat ze op tijd hadden gezien dat het mis was met Tim.

Grant begon weer te ijsberen en vloekte. Op de achtergrond klonken weeïge kerstliedjes, die als een virus nepvrolijkheid verspreidden.

Brenda haatte kerstliedjes. Het waren stuk voor stuk liedjes die tot vervelens toe in je hoofd bleven hangen, over vreugde en blijdschappen nog meer dingen waar ze allang niet meer in geloofde.

Ter afleiding bestudeerde ze alles wat op de balie was uitgestald. Er stond onder andere een collectebusje voor Underdogs, de organisatie voor zwervhonden die ook Brenda en Tim bij elkaar had gebracht.

‘Heb jij contant geld bij je?’ vroeg ze aan Grant.

‘Hoezo? We kunnen de dierenarts toch met de creditcard betalen?’

‘Ik wil iets doneren.’ Ze wees naar het collectebusje.

Hij gaf haar zijn portefeuille, waar ze een biljet uit haalde, dat ze in het busje propte.

‘Hé, dat was honderd dollar!’

‘Het is kerst.’

‘Dat was bedoeld om een kerstcadeautje voor jou mee te kopen.’

Dat bevestigde haar vermoeden dat hij er nog niet aan toe was gekomen iets voor haar te kopen. ‘Je hebt net uit mijn naam een donatie gedaan,’ zei ze. ‘Dank je wel.’

Ze pakte een handvol oude snoepjes van het schoteltje op de balie en stak er een paar in haar mond, wat haar op een stille, afwijzende blik van Grant kwam te staan. Hoewel hij er nooit iets van had durven zeggen, wist ze dat hij vond dat ze een paar pondjes kwijt moest raken. Hij had geen ongelijk, maar vanavond ging het niet over haar. Kauwend op een taai stukje toffee bestudeerde ze een zielige sliert engelenhaar die er al veel te lang had gehangen. Waarom vonden mensen engelenhaar eigenlijk mooi? Het was nog slecht voor het milieu ook. Een beroerde CO₂-voetafdruk.

Vervolgens richtte ze haar aandacht op een vitrine die tegen de muur stond: dingen die honden hadden ingeslikt en die de dierenarts uit hun maag had gehaald. Knuffelbeesten, autosleutels, een klassieke iPod, expansielijm die uitgezet en verhard was in de maag van een labrador. Er hing zelfs een stuk van een slinger kerstlampjes. Wat maar weer bewees hoe gevaarlijk kerst was.

‘Moet je kijken wat ze allemaal uit hondenmagen hebben gehaald,’ zei ze tegen Grant.

Grant wierp een minachtende blik op de vitrine. ‘Tim heeft vast gewoon iets verkeerd gegeten. Je had hem beter in de gaten moeten houden.’

‘Ik? Terwijl ik die tienduizend pakjes in stond te pakken zeker? Want God verhoede dat jij ook eens een rol in pakpapier ter hand zou nemen.’

‘O, sorry dat ik moest werken, zodat we die tienduizend pakjes überhaupt konden kópen,’ snauwde hij terug. ‘Misschien kan jij daar uiteindelijk eens een boekje over schrijven.’

Boos keek Brenda hem aan. Echt iets voor Grant om haar te kwetsen met haar onvervulde schrijfbambities. Ze vluchtte het damestoilet in. Het had geen zin om te kibbelen met Grant. Alle stellen kibbelden wel eens, maar de laatste tijd gebeurde het bij hen wel erg vaak. Werkstress, ongetwijfeld. Op Grants makelaarskantoor was het altijd hollen of stil staan. Hij verdiende goed, maar het vereiste veel vooruitdenken. Veel vergaderen. Veel werk van Brenda ook, die het glossy magazine van het kantoor verzorgde, waarin de krenten uit de pap werden belicht.

Met een vochtig papieren handdoekje probeerde ze de strepen mascara weg te poetsen. Terwijl ze in de spiegel keek, nam ze zich voor beter voor zichzelf te zorgen. Naar de kapper te gaan voor een flatteuzer kapsel. Zich inschrijven voor een sportschool, misschien wel dezelfde als waar Grant sinds een jaar heen ging. Het lukte hem om daar elke dag een uur te trainen. Dat moest haar ook lukken. Misschien iets wat ze samen konden gaan doen.

Aan de muur hing een brochure van Underdogs en een van de kliniek, met een foto van een glimlachende dokter Penn. In haar ogen de perfecte man: zo knap, zo meelevend. Toen ze de kat vorig jaar in moesten laten slapen, had hij haar hand vastgehouden. Nu ging het heel slecht met Tim en mocht ze eigenlijk niet bezig zijn met hoe knap de dierenarts was. Haar nog knappere, te-aangeschoten-om-te-rijden echtgenoot zat in de wachtruimte, zich opvretend van zorgen over hun hond.

Ze sprak zichzelf streng toe, liep de wachtruimte weer in en glimlachte vergevingsgezind. ‘Sorry, Grant. Van al ons gekibbel wordt Tim niet beter, hè?’

Hij knikte vermoeid. 'Ja, je hebt gelijk. Verdomme, onze Tim.'

Na een knuffel gingen ze naast elkaar zitten. Op hun telefoon keken ze hoe de minuten voorbijkropen. Grants moeder en zus hadden berichtjes gestuurd, om ze sterkte te wensen en om te zeggen dat ze het huis afgesloten hadden voor ze weggingen.

Prettige kerstdagen voor ons, dacht Brenda.

Nadat ze voor hun gevoel eindeloos hadden gewacht, kwam dokter Penn de wachtruimte in, met donkere vlekken op zijn operatiejasje. Een mondmasker bedekte de onderste helft van zijn gezicht. 'Mr en Mrs Dickens?' vroeg hij, met zijn zachte, begripvolle stem.

De moed zonk haar in de schoenen. Werktuigelijk stond ze op. Tim. O, Tim.

Maar toen hij het mondmasker afdeed, kwam er een vermoeide grijns tevoorschijn. 'Hij maakt het goed. Jullie kleine makker wordt weer helemaal de oude.'

Met knikkende knieën liet Brenda zich terugzakken in de stoel. 'Mogen we hem zien?'

'Nou vooruit, omdat het kerstavond is en er verder niemand is, mogen jullie wel even meelopen. Hij is bij, maar nog wel versuft.'

Ze sprong op en liep achter hem aan door de klapdeuren naar de operatiekamer, met Grant op haar hielen.

Tim lag op een matje op de operatietafel en probeerde zijn kopje op te tillen toen ze binnenkwamen. Zijn zilverbruine vacht zat door de war en op een pootje zat een grote kale plek waar het infuus was ingebracht. Hij knipperde met zijn ogen en jankte zachtjes.

De tranen sprongen in Brenda's ogen. 'Godzijdank.'

Het vriendelijke staartje trilde even, begon toen te kwispelen. Tim hield zijn koppie scheef alsof hij luisterde naar de kerstliedjes die ook hier zachtjes uit de speakers kwamen. *Bring a torch, Jeanette, Isabella...*

'Hé makkertje,' zei Grant.

'Hij heeft geluk gehad,' zei de dierenarts. 'Goed dat jullie zo snel hier konden zijn. Hij ziet er echt prima uit, wat mij betreft kunnen jullie hem vanavond nog mee naar huis nemen.'

Overvallen door een enorm gevoel van opluchting leunde Brenda

even tegen Grant aan. Hun eerdere geruzie zat haar nog steeds dwars. Het was puur door de stress gekomen, thuis zou ze het weer goedmaken met hem. Thuis – waar zijn familie waarschijnlijk een post-party bende had achtergelaten.

Dokter Penn en de assistent hadden te maken met een ander soort bende: het operatie-afval op de chirurgische tray. ‘Het was een blokkade van de maag,’ zei de dierenarts. ‘Dit was de boosdoener, ik dacht dat jullie dat wel wilden weten.’ Met zijn pincet hield hij een slap rood stukje stof omhoog.

Brenda kwam dichterbij. Bij nadere inspectie bleek het een tanga-slipje te zijn, afgezet met een contrasterende kleur kant en met een klein satijnen strikje voorop. Een klein driehoekig stukje stof, niet veel meer.

De dierenarts stond ondertussen hoofdschuddend te grinniken, met een vette knipoog naar Grant.

Brenda knipoogde niet. Ze grinnikte niet. Ze staarde naar de klammeslipen toen naar haar man. Grant keek alsof hij in zijn broek geplast had. Niemand zei iets. De kerstliedjes jengelden onverstoorbaar verder.

Brenda deed een stap achteruit en doorboorde haar man met een blik die kon doden. ‘Die is niet van mij,’ zei ze.

Hoofdstuk 1

Een jaar later

Drie uitnodigingen

Brenda ging vroeg hardlopen om gebruik te maken van de relatief lage temperaturen 's ochtends. Zelfs in december kon het in Houston behoorlijk benauwd worden, dus ze had haar tien kilometer liever achter de rug voor de zon de slaap uit zijn ogen had gewreven en had besloten hoeveel hitte hij over de argeloze binnenstadsbewoners uit zou storten.

Naast haar draafde Tim mee. Hij kende inmiddels elk sprietje gras van de weelderige, groene route langs Buffalo Bayou. Haar hond was het perfecte trainingsmaatje: hij hield haar altijd bij, klaagde niet, rende van begin tot eind trouw aan haar zijde mee.

Wat je niet van alle mannen kon zeggen.

Een jaar na de scheiding had Brenda de hond nog steeds, en haar meisjesnaam opnieuw. Ze had Malloy toch altijd leuker gevonden dan Dickens. Grant had de zaak gehouden, het grote huis in de buitenwijk en waarschijnlijk ook de vrouw van wie de slip was geweest die de hond bijna het leven had gekost.

Iets anders wat Brenda gehouden had, was een gevoel van eenzaamheid en mislukking, plus de vaste overtuiging dat kerst alleen maar ellende veroorzaakte. Tijdens en na de scheiding had ze steun gekregen van familie en vrienden, maar uiteindelijk kwam zij elke dag, elke godvergeten dag opnieuw, thuis in een leeg huis.

Een van de eerste dingen die ze gedaan had, was haar sociale media opschonen. Alle foto's en posts over haar man en haar huwelijk van zeven jaar moesten eraf. Niet dat ze het verleden wilde wissen, maar de

hele wereld hoefde niet te zien wat ze kwijt was geraakt. Foto's van gelukkiger tijden. Ooit. Toen ze dacht te weten wat liefde was.

Nu vroeg Brenda zich af wanneer de deceptie begonnen was, wat de aanleiding was geweest, welke signalen ze over het hoofd had gezien. Dus bekeek ze de foto's met andere ogen. Eerder was het haar niet opgevallen hoe slonzig ze eruit had gezien, hoe nonchalant ze met haar uiterlijk was omgesprongen. Op heel veel foto's stond ze een beetje op de achtergrond, deed ze een stapje achteruit terwijl Grant de aandacht opeiste.

Een scheiding was een wond. Even pijnlijk als een fysieke wond, maar onzichtbaar. Niemand zag haar pijn, haar eenzaamheid, de vernedering, het gevoel gefaald te hebben. Misschien had ze op meer medelijden kunnen rekenen als haar been in het gips had gezeten, als ze een rij hechtingen had, of blauwe plekken. Maar zij hield haar pijn verborgen, uit het zicht voor iedereen, en worstelde in haar eentje door de zware tijden.

Dokter Penn had, waarschijnlijk uit schuldgevoel over de rol die hij in het stuklopen van hun huwelijk had gespeeld, erop aangedrongen dat ze zich in ging zetten voor Underdogs; door zwerfhonden te helpen, hielp ze ook zichzelf. Want het bleek precies de juiste afleiding te zijn om niet continu over haar stukgelopen huwelijk te piekeren. Vorige kerst was de scheidslijn. Je had ervóór en erna. Want na die kerst was Brenda alles aan zichzelf gaan veranderen.

Fitness first – dat was altijd haar moeders mantra geweest. Na een carrière van dertig jaar in het leger, was Margaret Harkness ervan overtuigd geweest dat veranderingen niet altijd van binnenuit hoefden te komen. Soms gebeurde het van buiten naar binnen. Misschien, dacht Brenda, had haar moeder een punt. In minder dan een jaar had Brenda alles aan zichzelf veranderd. Uiterlijk tenminste. Het was een jaar geweest van ingrijpende veranderingen. Soms voelden die als een nieuwe, frisse wind. Soms meer als een vastzittende niersteen.

Ze had een nieuwe baan, omdat ze pertinent niet meer voor Grant wilde blijven werken, al had hij het lef gehad om te vragen of ze wilde aanblijven om het glossy magazine te verzorgen van zijn makelaars-

kantoor. *Ik ga liever gewoon dood*, had ze tegen hem gezegd. De dagen waarin ze steriele, gestileerde foto's van onberispelijke huizen en tuinen uitzocht en daar zoetsappige teksten bij schreef lagen achter haar.

Tegenwoordig schreef ze als freelancer nieuwsbrieven en website-teksten voor klanten met wie ze niet getrouwd was. Klanten die haar niet belazerden. Klanten die haar niet behandelden als een oud meubelstuk. Rijk werd ze er niet van, maar ze kon ervan rondkomen.

Ze was verhuisd naar een lief klein huisje in de gezellige, oude wijk Montrose. De omheinde tuin achter het bakstenen pandje was precies groot genoeg voor Tim. Het was natuurlijk niet te vergelijken met het grote huis uit haar huwelijk. Dit nieuwe huis paste bij haar. Ze hield van de bonte verzameling burens, in alle soorten en maten, met uiteenlopende gewoontes en voorkeuren. Ze hield van de ouderwetse stoepen, die helaas na een paar straten zomaar stopten. Ze hield van het park, waar altijd kinderen speelden, weer of geen weer.

Oké, ze hield niet van de benauwende hitte in de zomer, van de muggen, de gigantische mierenhopen, de kakkerlakken zo groot als drones in de pecannotenbomen, het verkeer, de orkanen. Maar dankzij haar moeders carrière was Brenda gewend om op de meest uiteenlopende plekken te wonen, van de zandduinen bij Fort Hadley tot de bittere kou in Zuid-Korea tot de winderige oevers van de Hampton Roads.

Houston was een prima stad om haar leven als alleenstaande vrouw te beginnen, en ze voelde zich er, net als Tim, al helemaal thuis. Ze was al genoeg verhuisd tijdens haar moeders carrière. Nu Margaret op het punt stond met pensioen te gaan, had ze met haar man Lyle een mooi huis gekocht in de Heights, een schaduwrijke buurt niet ver van Brenda en haar zus. Cissy en haar man Dilip verwachtten hun eerste kind.

Behalve haar nieuwe, strenge hardloopschema, had ze ook een nieuw kapsel. Typisch voor gescheiden vrouwen, volgens Cissy, die niet gescheiden was maar er toch alles van leek te weten. Brenda's getrouwde kapsel was een verwaarloosde bos lange bruine krullen geweest, meestal in een slordig knotje. De nieuwe look was een strakke bob met goudkleurige highlights, waarvoor ze een keer per maand naar de kapper moest – iets wat ondenkbaar was geweest tijdens haar

huwelijk. Ook haar garderobe was grotendeels vernieuwd, want door de onvermijdelijke stress van de scheiding was ze bijna doorzichtig geworden, een spookverschijning. Ze herinnerde zich dat ze een keer terugkwam van de zoveelste mislukte scheidingsbespreking en zichzelf in een etalageruit weerspiegeld zag. Ze was in tranen uitgebarsten. Ze leek wel een pup van Underdogs – zo zielig en verwaarloosd.

De dag erop had ze meteen een personal trainer gezocht om haar te helpen sterker te worden. De trainer bleek de architect te zijn van Brenda's nieuwe leven. Het afgelopen halfjaar had Carla Wynn om de dag op haar ingesproken, bemoedigend, dwingend, stimulerend, haar telkens voorhoudend dat ze zichzelf op de eerste plaats moest zetten. Fijne bijkomstigheid was dat Carla's vrouw Nancy styliste was. Samen hadden ze een lifestylelijn opgezet, en Brenda was een van hun eerste projecten. Dat kon ze natuurlijk helemaal niet betalen, dus betaalde ze hen terug met haar eigen diensten. Al snel waren Carla en Nancy haar lievelingsklanten – na Underdogs. Ze ontwierp een digitale nieuwsbrief voor hen om hun lifestylemerk te promoten. Het was niet moeilijk om materiaal te ontwikkelen voor een proces waar ze zelf in geloofde.

Toen ze nog getrouwd was, waren haar dagen meestal begonnen met koffie en donuts en een berg mails, roosters, vergaderingen en deadlines. Nu begon ze elke dag met een afwisselend schema van hardlopen, zwemmen en fietsen, als een atleet die traint voor een wedstrijd. Toen ze tegen Carla had gezegd dat ze geen zin had om te trainen voor een of andere competitie, had Carla gezegd: *Je traint voor het leven.*

Volgens haar therapeut waren al die veranderingen van de buitenkant prijzenswaardig, maar zou de echte verandering plaatsvinden als ze de donkere hoekjes in zichzelf aan durfde te pakken.

'Ik heb geen donkere hoekjes,' had Brenda geprotesteerd. Zowel zij als de therapeut wist dat dat niet waar was. Haar donkere hoekjes waren eigenlijk wel handig. Daar kieperde ze alles in waar ze niet bij stil wilde staan. In de laatste jaren van haar huwelijk had ze geweten dat er iets niet goed zat tussen Grant en haar, maar ze had het onderwerp gemeden – tot het bewijs, in de vorm van een intiem kledingstuk, voor haar neus had gebungeld.

Soms vroeg Brenda zich af of ze gefaald had in haar huwelijk met Grant, of dat ze het gewoon had opgegeven. Natuurlijk, hij was degene die vreemd was gegaan, maar na het kerstincident had hij alles uit de kast getrokken om te bewijzen dat het haar schuld was. Ze was afstandelijk. Ze begreep hem niet. Ze had hem niet zo nodig als hij wilde dat ze hem nodig had.

Hoewel de ontrouw op het conto van haar man geschreven moest worden, realiseerde Brenda zich ook dat zij misschien degene was geweest die de verwijdering in hun huwelijk had veroorzaakt. Toen ze Grant net ontmoet had, leken ze het perfecte koppel. Hun huwelijk voldeed aan haar beeld van hoe een gelukkig leven eruit moest zien – behalve dan dat dat leven in wezen leeg was, hun relatie oppervlakkig, bijna zakelijk. Terugkijkend op hun laatste huwelijksjaren beseftte ze met enig schuldgevoel dat ze zichzelf verwaarloosd had en op de tweede plaats had gesteld. Haar droom om kinderboeken te schrijven had ze opzijgezet zodat ze zich nuttig kon maken in het bedrijf van Grant. Ze had in een groot huis in een degelijke buitenwijk gewoond, waar ze zich nooit echt helemaal thuis had gevoeld. Feestdagen onderging ze gelaten; ze kweet zich vooral van haar taak als ceremoniemeester.

Om zichzelf af te leiden van haar gepieker over het verleden was Brenda sinds kort weer aan het daten, al kon ze er nog niet erg van genieten. Op het moment had ze een soort van vriend, maar ze kon haar gevoelens niet vertrouwen omdat ze geen gevoelens h  d. En soms werd ze overvallen door een verstikkende angst dat ze nooit meer iemand zou vinden die bij haar paste.

Haar therapeut keurde het oppervlakkige daten juist goed en zei dat het een prima proces was om haar zelfvertrouwen terug te krijgen door zich kwetsbaar op te stellen. Dat klonk Brenda als volslagen onlogisch in de oren, maar ze merkte dat het scrollen door datingapps op de een of andere manier wel rustgevend werkte.

Tim en zij sloten hun hardlooprondje af met een sprintje naar het huis. Bij het hek bleef ze staan om de post uit de bus te halen, toen liepen ze naar binnen. ‘Kom op, jongen,’ zei ze. ‘Laten we eens zien wat de dag voor ons in petto heeft.’

De hond liep linea recta naar zijn waterbak, terwijl Brenda de koelkast opende en een glas heerlijk ijskoud water dronk. Toen ging ze aan de ontbijtbar zitten en bekeek de post. Het scheiden van leef- en werkruimte, wat een voorwaarde zou moeten zijn voor je mentale gezondheid, was helaas onmogelijk in haar piepkleine huisje. Ze werkte en at aan de ontbijtbar. Tegenwoordig begon ze haar dag niet met koffie en donuts maar met groene thee en quinoa-pannenkoekjes, die verdacht veel smaakten naar piepschuim maar wel vulden.

Vandaag zaten er wat rekeningen bij de post, reclame die zo de prullenbak in kon en andere ongevraagde informatie. Tot haar verbazing trof ze ook een kerstkaart aan van Dolly Prentice, een gezamenlijke vriendin die ze kende van Underdogs. Deden mensen dat nog? Papieren kerstkaarten sturen? Hoezo dan? De glitters van het rustieke sneeuwtafereeltje bleven aan Brenda's vingers plakken. Geërgerd veegde ze haar handen af aan haar korte sportbroek, zodat die nu onder de glitters zat. Fijn.

Verderop in de post kwam ze een verrassing tegen. Drie verrassingen. 'Kijk nou eens, Tim,' zei ze, hem een brochure voorhoudend. 'Ik ben uitgenodigd voor een schrijfcursus. Ze gaan zorgen dat al mijn schrijfdromen uitkomen.' Ze zuchtte. 'Was het maar waar.' Met een wrang lachje mikte ze de brochure in de oudpapierbak.

Het wás wel Brenda's droom om schrijver te worden. Al zo lang ze zich kon herinneren, droomde ze ervan boeken te schrijven voor kinderen zoals zij vroeger geweest was, verhalen waarin ze weg konden dromen. Het leek haar geweldig om een boek te schrijven dat voor een eenzaam kind voelde als een vriend. Zelf had Brenda altijd alles gelezen wat los en vast zat; boeken waren haar troost geweest, haar veilige haven. Door de carrière van haar moeder had ze elk jaar, of elke twee jaar, op een andere school gezeten, en boeken waren een stabiele factor in haar leven geweest. Op school had ze nooit geleerd om vriendschappen op te bouwen, erop te vertrouwen, omdat ze wist dat er altijd weer een eind aan kwam.

De verhalen die ze las hadden haar afleiding geboden toen het ondenkbare gebeurde. Op haar negende had ze haar vader verloren, op

de meest wrede manier die je je voor kon stellen, en die gebeurtenis liet nog dagelijks zijn sporen na. Na de dood van haar vader had ze al haar vertrouwen in de wereld verloren en had ze zich verstopt in boeken, waar ze zich kon verschuilen in de verhalen van andere mensen. Boeken boden haar nieuwe werelden waarin ze zich terug kon trekken; een ontsnapping aan de harde werkelijkheid.

Toen haar moeder hertrouwde, had Brenda niet aan Lyle kunnen wennen. Maar in alle boeken die ze las over samengestelde gezinnen en overleden ouders vond ze wel troost.

Nog steeds had ze die dierbare vrienden bij zich, netjes op een rijtje in de boekenkast. Harriet de spion. Ramona Quimby, Ralph S. Mouse, Harry Potter en Despereaux. De familie Boxcar en de hele cast van de Babysittersclub. Margaret en haar eerste ongesteldheid. De vampiers uit *Twilight*, eng maar fascinerend.

Brenda's boeken waren altijd van die vrienden geweest op wie je kon vertrouwen. Ze noemden haar nooit dat nieuwe meisje, vertikten het nooit om plaats te maken aan een tafeltje in de kantine, vergaten haar nooit uit te nodigen voor een feestje. Kozen haar nooit als laatste in hun team.

Ze had haar schrijfambities in de ijskast gezet voor Grants bedrijf. En ook al was ze nu van die verplichting ontslagen, ze was nog niet erg opgeschoten. Het lukte niet om iets op papier te zetten wat een kind graag zou lezen, volgens de agenten en uitgevers die haar manuscripten hadden gelezen. Soms werd ze afgewezen met de opmerking dat het buitengewoon goed geschreven was, maar dat het gevoel ontbrak. Of slecht geschreven maar veel te sentimenteel. Of niet aansprekend genoeg. Of te heftig voor deze doelgroep.

Ze moest onder ogen zien dat het misschien iets anders was wat haar tegenhield. Ze wist dat er meer nodig was dan een eendaagse cursus om haar ambities waar te maken. Toch bleef ze het proberen, omdat ze was opgevoed door een moeder die haar had geleerd dat je in elk geval zeker wist dat iets zou mislukken als je het niet eens probeerde.

In een opwelling viste ze de brochure weer uit de papierbak. 'Oké, en wat nog meer?'